

μὲ τὴν ὥρα σημειώνονται τὰ βήματα, ἡ χειρονομίες ἐκείνων ἀκριβῶς ποῦ θάθελαν νὰ περνοῦσαν ἀπαρατήρητοι ὡς ἄλλοτε. Καὶ ἡ Ἀλεξάνδρεια ἔχασε ἐκεῖνο ποῦ εἶχε τὸ μοναδικὸν ὅντας πόλις στὸν κόσμο. Ὡς κλῖμα, ἀτμόσφαιρα, περιβάλλον, εἶχε κάτι τὸ ἐρεθιστικὸν γιὰ τὴ σκέψη ποῦ ἐπροκαλοῦσε τὴν διάνοια στὰ τολμηρὰ ταξιδία, ἀλλ’ εἶχε καὶ τὸ μοναδικὸν προτέρημα, νὰ είναι σὰν λιμάνι, ὅπου εὑρισκε κανεὶς ήσυχία, ὅπου ὑστερα ἀπὸ ἓνα πολύμοχθο ταξεῖδι, ἄφινε τὴ βάρκα του ν' ἀράξει.

Τὸ μοναδικὸν αὐτὸν προτέρημα ἡ Ἀλεξάνδρεια σήμερα τὸ ἔχασε.

Κέντρο πνευματικὸν σήμερα, ὑφίσταται ὅλες τες δισάρεστες συνέπειες τοῦ μεγαλείου της, ίδιως τοῦ πνευματικοῦ νεοπλουτισμοῦ της. Ἡ μάζα ἐκέρδισε, οἱ ἐκλεκτοὶ ἔχασαν.

O beata solitudo, sola beatitudo.

Γ. ΒΡΙΣΙΜΙΤΖΑΚΗΣ

Ο ΦΑΡΟΣ ΤΗΣ ΣΩΤΗΡΙΑΣ

«Καλή μου... Διάδηκαν ἀπὸ τότε ποῦ χωρίσαμε τόσα χρόνια, χρόνια μαρτυρικά, γεμάτα πόνο γιὰ τὴν ζωὴ μου... Ἡ θύμησή σου μὲ ζαλίζει, μου φέρνει στὸ μυαλὸ τὰ ἡδονικά σου χάδια, τὴ ζάλη τῆς μυρωδιᾶς π' ἀνάδυνε ἡ μυρωμένη σου σάρκα, τὴ θέρμη τῶν φλογερῶν σου φιλιῶν... Ἔρχονται ὅλα στὴ θύμησή μου καλή μου, κ' ἡ παρδιά μου χτυπᾶ δυνατά, τὰ χέρια μου ἀπλώνονται στὸ κενὸ σὰν νὰ θέλουν ν' ἀγκαλιάσουν τὸ τορνευτό σου κορμί!...»

«Ἡ θύμηση!...

» Τὶ κακὸ πρᾶμμα ποῦναι κ' ἡ θύμηση!... Μοῦ ζωντανεύει στὸ μυαλὸ ὅλα τὰ χρόνια ποῦ ἔζησα μαζί σου, γεμάτα ἔρωτα καὶ γλέντι, μου φέρνει μπρὸς στὰ μάτια μου διάφορες εἰκόνες τῆς παληᾶς μας ζωῆς!... Καὶ νά, ἡ μιὰ φεύγει καὶ στὸ μέρος της ἔρχεται ἄλλη πιὸ συγκινητική, πιὸ σπαραχτική!... Κ' ὑστερα,... ἡ εἰκόνα τοῦ χωρισμοῦ... Χωρίσαμε σὰν δυὸ καλοὶ φίλοι, σὰν

ταξειδιάφικα πουλιά, σὲ δυὸ ἀντίθετους δρόμους, ἐσὺ πέρονοντας τὸν δρόμο τοῦ μεγαλείου καὶ τοῦ πλούτου, ἐνῷ ἐγὼ τὸ σκοτεινὸν καὶ καταφρονεμένον δρόμο τοῦ δραματιστῆ... .

* "Ο πόνος τοῦ χωρισμοῦ μας μ" ἔρριξε σὲ μιὰν ἄδυσσο, σὲ μιὰν ἀτέλειωτη ἀγωνία... Ποθοῦσα νὰ βρῶ μιὰν ἀγάπη σὰν καὶ τὴ δική σου, μιὰν αἰώνια ἀγάπη..." .

* "Ἐνωσα τὸν παλμὸ τῆς ζωῆς μου μὲ μιὰ ὅμιορφη κουκλίτσα μὲ κατάμαυρα μάτια... Τὴν ἀγαπῶ... Κοντά της ζῶ εὐτυχισμένος... Μὰ εἴμαι κακός... Τὴν κάνω νὰ θλίβεται... Ἡ καρδιά μου συντρίβεται σὰν βλέπω τὰ κοινόλευκά της χεράκια βουτηγμέια στὶς σαπουνάδες ἢ τυλιγμένην μέσα σὲ μιὰ κάτασπρη μπλούζα, ποῦ τὴν κάνει νὰ μοιάζει μὲ νοσογόμα, νὰ διορθώνει τὸ φτωχικό της σπίτι..." .

Δυὸ βαρύντα δάκρυα κύλισαν ἀπὸ τὰ μάτια τῆς Νίνας, ἔβαλε τὰ λίγα χειρόγραφα στὸ μικρὸ γραφεῖο τοῦ ἀντρός της, τραβόντας πίσω μὲ τρόμο τὸ χέρι της σὰν νᾶξε βεβηλώσει τὶς σκέψεις του κι" ἔτρεξε γιὰ τὴ δουλιά της. *Επρεπε νὰ ἔσοιμάσει τὸ φτωχικὸ φαγὶ τοῦ δείπνου... Ὁ ἀντρας της θ" ἀρχότανε τώρα κ" ἥθελε νὰ τᾶξει δῆλα ἔτοιμα... .

"Η πόρτα ἄνοιξε καὶ φάνηκε τὸ ψηλὸ παράστημα τοῦ Ἐρρίκου. Πρόωρες ρυτίδες αὐλάκωναν τὸ στρογγυλό του πρόσωπο ποῦ τὸν ἔκαναν νὰ δείχνει ἄνθρωπο γηρασμένο μὲ βαθυνὰ σκέψη στὸ μυαλό.

Στὸ τραπέζι δὲν ἀλλαξαν οὔτε μιὰ κουβέντα γιατὶ ὁ Ἐρρίκος βιαζότανε νὰ τελειώσει ποιὸ γρήγορα γιὰ νὰ καθήσει στὸ γράψιμο... Ἡ γυναῖκα του πλάγιασε, ἐνῷ κείνος κάθησε στὸ μικρὸ του γραφεῖο γιὰ νὰ συμπληρώσει τὸ διήγημά του, νὰ γράψει κείνα ποῦχε συλλογισθεῖ τὴν ὥρα τῆς δουλιᾶς του. *Επιασε τὸ μολύβι κάτι γιὰ νὰ γράψει, μὰ δὲν τὸ κατώρθωσε. Μάταια γύριζε μὲ τὴν φαντασία του νὰ βρεῖ ὅσα πρὸ δλίγον φαντάστηκε, ρίχνοντας ἀνώφελα βλέμματα παντοῦ, στὸ κάθε τυχὸν ἀντικείμενον.

Σηκώθηκε, πῆγε καὶ κάθησε στὸ κρεβάτι, κοντὰ στὴ γυναῖκα του ποῦ κοιμότανε ἥσυχα μ" ἔνα ἀθῶ δραμόγελο στὰ κερασένια της χεῖλη, τὴν κύτταξε μ" ὅλη τὴν δύναμι τοῦ εἰνε του σὰν ν" ἄθελε νὰ βρεῖ σ" αὐτὴ τὰ λόγια ποῦχε ξεχάσει. Κάθησε πάλι στὸ γραφεῖο του, σκάλισε μὲ τὰ δυό του χέρια τὰ κατάμαυρά του μιαλλιά, χασμουρήθηκε κ" ὕστερα ξάπλωσε

νὰ κοιμηθῇ στὸ πλάι τῆς συντρόφου του. "Ο ὑπνοίς χάθηκε
ἀπ' τὰ μεγάλα του μάτια κι' ἀφῆκε τὴν φαντασία του νὰ
φτερουγίσει παντοῦ, σὲ πράγματα ποῦ τὸν ἐνδιάφεραν...
Σκεφτότανε πῶς ἔπειρε τὴν ἄλλη μέρα, δίχως ἄλλο, νὰ πα-
ραδώσει τὸ διηγημά του ἔτοιμο γιὰ τὸν μεγάλο διαγωνι-
σμὸ τοῦ περιοδικοῦ ὁ «Ἀνθρωπος τῶν Γραμμάτων».
"Απ' αὐτὸ ἔξαρτατο ἡ τύχη του κ' ἡ δόξα του μαζί. "Ηθελε
μὲ κάθε τρόπο νὰ κερδίσει, νάδει πρῶτος, γιὰ νὰ παρθεῖ
ῶς συνεργάτης στὸ περιοδικό. Φινταζότανε τὸν ἑαυτό του
ἄξιο γιὰ τέτοια θέση..."

Μιὰ ἀόριστη δύναμη τὸν ἔσπερωνε νὰ σηκωθεῖ, νὰ
γοάψει τὸ τέλος τοῦ διηγήματός του. Σηκώθηκε σιγά-σιγά,
ἔδγαλε τὸ χέρι του ἀπὸ τὸν λαιμὸ τῆς γυναίκας του ποῦ
τὴν εἶχε ἀγκαλιασμένη, κατέσθηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι, κάθησε
πάλι στὸ μικρό του γοαφεῖο κι' ἀρχίσει νὰ γράφει:

«Τὰ σύννεφα διαλύθηκαν, κι' ὁ λαμπρὸς ἥλιος σκόρ-
πισε τέσσερας ἀχτίδες του παντοῦ... Τὸ φῶς τῆς
ἡμέρας ξαφάνησε τὴ σκοτεινὰ τῆς νύχτας... Ὁ ἀσωτος
γυιός γύρισε καὶ ζητᾶ συγχώρηση... εἰδε τὴν πραγμα-
τικὴ ζωή, τὸν ὅλεθρο ποῦ ξαπλώνεται παντοῦ...»

» "Ακουσε!... "Αφισα ποιὰ τὴν πιληρά μου ζωή...
Πάνε τὰ ξενύχτια καὶ τὰ γλέντια, οἱ χοοὶ κ' οἱ ἀπολαύ-
σεις... Εἴμαι σήμερα ὁ ἀνθρωπος ποῦ ζητᾶ τὸ δραῦ,
τὸ εὐγενικό!... Ψάχνω ψηλαφητὰ μεσ' στὸ βαθὺ σκοτάδι
τῆς τωρινῆς μας ζωῆς νὰ ξεφύγω ἀπὸ τ' ἀμέτρητη στενὰ
δρομάκια ποῦ σὲ ὅδηγοῦν στὴν αἰώνια καταστροφή, νὰ
βρῶ τὸν μεγάλο δρόμο ποῦ ἀκολουθοῦν οἱ εὐγενεῖς καὶ νὰ
τὸν διαβῶ μὲ θάρρος... Θὰ φθάσω ἀργὰ ἢ γρήγορα
στὸ τέλος του, κεῖ ποῦναι τὰ πιλάτια τῆς Πραγματικότη-
τας, νὰ ξήσω κοντά της, νὰ γνωρίσω τὶς ἀπαιτήσεις της,
νὰ μάθω τὰ ἥθη κι' ἔθιμα της κ' ὑστερα γυρνῶντας πίσω
πάλι στὴ σκοτεινὰ ποῦ ζοῦμε, θ' ἀνέβω ψηλά, πολὺ ψηλά,
ἀπ' ὅπου νὰ μπορῶ νὰ βλέπω καὶ νὰ μὲ βλέπουν, ν' ἀκούω
καὶ νὰ μ' ἀκούουν δλοι, καὶ νὰ φωνάξω ὅλες της τὶς ἀπαι-
τήσεις... "Υστερα, ἀνάδοντας τὸν φάρο τῆς σωτηρίας,
θ' ἀφίσω νὰ σκορπίσει τὸ σωτήριο του φῶς στὰ σκοτει-
νιασμένα μονοπάτια τῆς πρόστυχης ζωῆς μας!... "Η Υπου-
λότης κ' ἡ Διαφθορὰ θὰ χαθοῦν, ἐνῶ τὸ Σέθας θὰ κερ-
δίσει τὴν δόξα του»...

ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΙΝΥΡΑΣ